

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/74/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3222010110
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3222010110.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Milana Straku a JUDr. Michala Eliaša v trestnej veci proti obžalovanému M. J., nar. XX.X.XXXX v J. nad J., trvale bytom J. nad J., N. XXXX/XX, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava, trestne stíhaného pre zločin opilstva podľa § 363 odsek 1 Tr. zákona, na verejnom zasadnutí dňa 20.10.2022 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 6T/31/2022 zo dňa 31.8.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. poriadku sa obžalovaný M. J., nar. XX.XX.XXXX podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zo dňa 03.06.2022, sp.zn. Pv 32/22/3301 pre skutok obžalobou posúdený ako zločin opilstva podľa § 363 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

po tom, ako sa v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste v J. nad J. dobrovoľným a vedomým užitím kombinácie návykových látok pervitínu a extázy úmyselne priviedol do stavu, v ktorom nedokázal rozpoznať protiprávnosť svojho konania a svoje konanie ovládať, hoci vzhľadom na opakovanosť tohto jeho konania bol prinajmenšom uzrozumený s tým, aký vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacíe schopnosti aplikácia uvedených látok má, v takomto stave dňa 29.01.2022 v čase okolo 00:18 hodine v spálni bytu č. XX nachádzajúcom sa na 1. poschodí bytového domu na ulici N. č. XXXX/XX v J. nad J. vzal na ruky svojho maloletého syna A.B. narodeného XX.XX.XXXX a s týmto vyskočil z okna bytu nachádzajúcom sa vo výške 4,1 metra nad zemou do priestoru pod oknom bytu do bezprostrednej blízkosti hustého ihličnatého kra a betónovej plochy, ktorým konaním mohol maloletému A.B. spôsobiť zranenia, ktoré by si objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého by nie iba na krátky čas došlo k sťaženiu obvyklého života maloletého poškodeného A.B., avšak k zraneniu maloletého A.B. nedošlo,

pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 6T/31/2022 zo dňa 31.8.2022 bol obžalovaný M. J. uznaný za vinného so spáchania zločinu opilstva podľa § 363 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že potom ako sa v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste

v J. nad J. dobrovoľným a vedomým užitím kombinácie návykových látok pervitínu a extázy úmyselne priviedol do stavu, v ktorom nedokázal rozpoznať protiprávnosť svojho konania a svoje konanie ovládať, hoci vzhľadom na opakovanosť tohto jeho konania musel byť prinajmenšom uzrozumený s tým, aký vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti aplikácia uvedených látok má, v takomto stave dňa 29.01.2022 v čase okolo 00:18 hodine v spálni bytu č. XX nachádzajúcom sa na 1. poschodí bytového domu na ulici N. č. XXXX/XX v J. nad J. vzal na ruky svojho maloletého syna A.B. narodeného XX.XX.XXXX a s týmto vyskočil z okna bytu nachádzajúcom sa vo výške 4,1 metra nad zemou do priestoru pod oknom bytu do bezprostrednej blízkosti hustého ihličnatého kra a betónovej plochy, ktorým konaním mohol maloletému A.B. spôsobiť zranenia, ktoré by si objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého by nie iba na krátky čas došlo k sťaženiu obvyklého života maloletého poškodeného A.B., avšak k zraneniu maloletého A.B. nedošlo.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 156 odsek 2 Tr. zákona, podľa § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 8 Tr. zákona, aplikáciou § 37 písmeno m) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bolo obžalovanému podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Predmetný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu, čo do celej výrokovej časti podal odvolanie obžalovaný do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil. V úvode písomného odôvodnenia odvolania obhajca obžalovaného poukázal na výrovkovú časť napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„V prvom rade chcem zdôrazniť, že trvám na svojom stanovisku vyjadrenom v záverečnej reči. Som presvedčený o tom, že obžalovaný svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu zločinu opilstva podľa § 363 ods. 1. Trestného zákona, pretože skutok, ktorého sa dopustil nie je trestným činom a je teda nevinný.

Pre posúdenie viny, či nevinu obžalovaného bolo v konaní rozhodujúce posúdiť, či jeho konanie, ktorého sa dopustil v stave nepričetnosti má znaky trestného činu. Bolo teda potrebné zisťovať, či skutok, ktorý obžalovaný napriek stavu nepričetnosti opísal veľmi podrobne a presne, naplnil skutkovú podstatu nejakého konkrétneho trestného činu. Pozornosť súdu a dokazovanie sa upriamilo na prečin ublíženia na zdraví podľa § 156, ods. 1, ods. 2, písm. a) Trestného zákona, z ktorého bol obžalovaný pre zmenu právnej kvalifikácie skutku obvinený.

Ide sa tu o úmyselný trestný čin, pri ktorom sa vyžaduje u páchatel'a priamy, alebo nepriamy úmysel. Úmysel, či už priamy, alebo nepriamy musí obžaloba páchatel'ovi podľa môjho názoru preukázať bez ohľadu na to, že pri trestnom čine opilstva zavinenie vo vzťahu ku „kvázideliktu“ nie je kvôli absencii pričetnosti možné.

Ako súd v odôvodnení rozsudku uvádza, určitý vnútorný vzťah páchatel'a ku „kvázideliktu“ nie je nepodstatný. S týmto názorom sa stotožňujem a utvrdzujú ma v ňom aj okolnosti nášho prípadu. Obžalovaný síce na jednej strane trpel v dôsledku požitia návykovej látky bludmi, z ktorých mal strach o seba a aj svojho syna a v tomto je jeho vnímanie reality celkom zatienené. Na druhej strane, však obžalovaný konal tak, ako by zrejme konal v prípade skutočného ohrozenia, či nebezpečenstva (v stave akoby krajnej núdze), ak by aj bol úplne pri zmysloch.

Myslel v tomto nielen na seba ale aj na svojho syna, čo skutočne potvrdzuje jeho slová o rodičovskej láske. Obvinený nevyskočil bezhlavo z okna bytu, ako to môže vyznievať z textu obžaloby a napadnutého rozsudku.

V priebehu konania som poukazoval na spôsob, akým obžalovaný z okna bytu zišiel. Vo svojich vyjadreniach či výpovediach obžalovaný uvádzal, že do jednej ruky chytil svojho syna a posadil sa s ním na okennú parapetu. Druhou rukou sa chytil parapety a držiak sa jej sa spúšťal so synom v druhej ruke z okna tvárou k múru. Keď sa parapety pustil, dopadol možno z metrovej výšky na chrbát, pričom syna držal pred sebou. Tomuto nasvedčuje aj fakt, že nedošlo k zraneniu ani obžalovaného a ani jeho

maloletého syna. Ak by obžalovaný so synom zoskočil tak, ako sa uvádza v obžalobe, nebolo by to s určitou dopadlo pri výške zoskoku viac ako štyri metre bez zranení.

Ako sa obžalovaný viackrát a opakovane vyjadril, veril si, že útek z bytu cez okno so synom bez ujmy zvládne. Naposledy na hlavnom pojednávaní dňa 08.08.2022 na otázku prokurátora: „Pán obžalovaný, keď ste opúšťali byt ako ste opúšťali, nemali ste strach že sa pri opúšťaní bytu môže niečo stať synovi?“ odpovedal: „Mal som strach že sa mu niečo stane keď tam zostaneme, konal som reflexívne, a nepozastavil som sa nad tým, že ten spôsob by bol menej ohrozujúci ako zostať v byte. Bývam na prízemí a nebál som sa že sa mu niečo stane.“

Toto sebavedomie obžalovaného, ale aj jeho fyzické schopnosti (obžalovaný je vyššej a atletickej postavy) vylučujú, že by obžalovaný vedel, že svojim konaním môže porušiť, alebo ohroziť zákonom chránených záujmov spôsobiť a že bol s tým uzročený. V jeho vedomí nepredstavoval daný skutok žiadne nebezpečenstvo, alebo ohrozenie. Vylučujem teda v prípade „kvázidíktu“ čo i len nepriamy úmysel ale vylučujem tiež aj vedomú nebanlivosť obžalovaného. Myslím si, že v prípade úmyselného „kvázidíktu“ musí existovať u páchatela aj akýsi „kváziúmysel“, v našom prípade úmysel poškodenému ublížiť. Z okolností prípadu je jednoznačné, že takýto úmysel obžalovaný nikdy nemal.

Pri tomto posúdení mal však súd zrejme iný a podľa mňa nesprávny názor, dôsledkom čoho bolo aj jeho nesprávne rozhodnutie. Myslím si, že základe dôkaznej situácie mal súd obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. S ohľadom na všetky argumenty obhajoby a nesúhlas s rozsudkom som teda podal s obžalovaným odvolanie proti všetkým jeho výrokovým častiam.

Konanie obžalovaného nemožno v žiadnom prípade bagatelizovať. Skutočne je pre spoločnosť nutné aby sa obžalovaný zo svojej závislosti liečil a zbavil sa jej. Nie je však podľa mňa prípustné izolovať ho za danej situácie v zariadení pre výkon trestu odňatia slobody.

Navrhujem preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6T/31/2022 - 299, zo dňa 31. augusta 2022 vo všetkých výrokových častiach, teda v celom rozsahu zrušil, pretože skutok nie je trestným činom a aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil.“

Prokurátor prítomný pri vyhlásení napadnutého rozsudku odvolanie voči nemu nepodal a ani sa nevyjadril k písomným dôvodom odvolania obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor navrhol zamietnuť podané odvolanie. Obhajoba navrhla podanému odvolaniu vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Ako vyplýva z dôvodov podaného odvolania, obhajoba nenamieta, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, ale namieta, že tento skutok nie je trestným činom pre absenciu naplnenia znakov skutkovej podstaty činu, ktorý by mal mať znaky inak trestného činu v zmysle § 363 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o skutkový stav veci, na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého okresný súd správne zistil, že sa stal skutok, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba. Skutkové zistenia okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku boli vyvedené na základe správnej aplikácie ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Zo správne zistených skutkových okolností tiež vyplýva, že v prejednávanej príhode nenastal následok, predpokladaný v ustanovení § 156 ods. 1 Tr. zák., teda ublíženie na zdraví u syna obžalovaného v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák. Táto podľa názoru odvolacieho súdu významná skutočnosť pre správne právne posúdenie nie je spochybňovaná ani obžalobou, čo potvrdzuje aj právne

posúdenie konania obžalovaného obžalobou ako konania, ktoré má znaky inak trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Ako vyplýva z ustanovenia § 363 ods. 1 Tr. zák. pre naplnenie pojmových znakov tohto trestného činu sa vyžaduje nielen to, aby sa páchatel' čo aj z nedbanlivosti priviedol do stavu nepričetnosti, ale aby v tomto stave sa dopustil konania, ktoré má inak znaky trestného činu.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k právnomu záveru, podľa ktorého konanie obžalovaného v stave nepričetnosti, pre ktoré bola na obžalovaného podaná obžaloba, nenapĺňa znaky inak trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Ako vyplýva zo znenia ustanovenia § 14 ods. 1 Tr. zák., objektívnou stránkou pokusu trestného činu je konanie páchatel'a, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu. Z tohto ustanovenia v spojení s odsekom 3 tohto ustanovenia vyplýva, že pokiaľ samotným konaním páchatel'a bez prístúpenia inej skutočnosti došlo k odstráneniu nebezpečenstva, ktoré vzniklo záujmu chráneného Trestným zákonom, trestnosť pokusu trestného činu zaniká.

K otázke aplikácie ustanovenia § 14 Tr. zák. považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že o konanie bezprostredne smerujúce k dokonaniu trestného činu ide vtedy, ak páchatel' uskutočnil konanie opísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, ktoré však nevedlo k následku, aký toto ustanovenie vyžaduje. Nedostatok dokonania činu spočíva v tom, že pri pokuse chýba následok, ktorý je znakom dokonaného trestného činu. Dobrovoľnosť upustenia od ďalšieho konania, potrebného na dokonanie trestného činu a odstránenie nebezpečenstva, ktoré vzniklo chránenému záujmu, vedie k zániku trestnosti pokusu. Len aktívny zásah páchatel'a môže skutočne viesť k upusteniu od dokonania trestného činu.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, podľa právneho názoru odvolacieho súdu pre posúdenie trestnosti pokusu trestného činu je nevyhnutné náležite objasnenie nielen toho, že nedošlo k následku trestného činu (k jeho dokonaniu), ale aj toho, z akých príčin nedošlo k následku. V tomto smere sú významné skutkové zistenia, či príčiny absencie následku spočívali v okolnostiach nezávislých od konania páchatel'a alebo absencia následku má pôvod v samotnom konaní páchatel'a.

V prejednávanej prípadnej situácii je komplikovaná tým, že podľa výsledkov vykonaného dokazovania obžalovaný v čase činu konal v stave nepričetnosti, z ktorého dôvodu nie je možné skúmať otázku jeho zavinenia v tomto stave, teda subjektívnu stránku jeho konania v stave nepričetnosti. Preto možno skúmať len objektívnu stránku činu, teda to, či absencia následku je výsledkom konania obžalovaného, alebo či by k následku došlo, ak by do konania obžalovaného nezasiahla iná, od konania obžalovaného nezávislá okolnosť.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že konaním obžalovaného nedošlo k následku, v danom prípade k ublíženiu na zdraví maloletého syna obžalovaného. Pri posudzovaní otázky, či absencia takéhoto následku má podklad v samotnom konaní obžalovaného alebo v inej okolnosti, nezávislej od konania obžalovaného, krajský súd konštatuje, že skutkové zistenia okresného súdu existenciu takejto inej okolnosti neobsahujú a podľa názoru krajského súdu v tomto trestnom stíhaní nebol ani produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by svedčil o existencii takejto inej, od konania obžalovaného nezávislej okolnosti. Aj keď konanie obžalovaného v prejednávanej prípadnej vo vzťahu k možnej ujme na zdraví syna obžalovaného možno hodnotiť ako rizikové, podľa právneho názoru odvolacieho súdu nemožno dospieť k záveru, podľa ktorého obžalovaný v zmysle § 14 ods. 1 Tr. zák. vykonal všetko preto, aby došlo k ublíženiu na zdraví jeho syna a vzniku tohto následku nedošlo kvôli inej okolnosti, nezávislej od konania obžalovaného. Z uvedených dôvodov odvolací súd na rozdiel od okresného súdu dospel k právnomu názoru, podľa ktorého obžalovaný sa síce zavinene priviedol do stavu nepričetnosti v zmysle § 363 ods. 1 Tr. zák., avšak v tomto prípade nebol kumulatívne naplnený aj ďalší znak skutkovej podstaty tohto trestného činu, ktorým je dopustenie sa konania, ktoré má inak znaky trestného činu, v danom prípade pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák.

Keďže s poukazom na uvedené odvolací súd na podklade okresným súdom správne zisteného skutkového stavu veci dospel k právnomu názoru, podľa ktorého skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, nie je trestným činom, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.